

Jakso 5: Hoiva-avustajan työ, mitä se on Päijät-Hämeessä?

Koulutuskeskus Salpaus, podcast.

Sari: Tervetuloa Salpauksen sosiaali- ja terveysalan podcastiin. Meil on täällä Salpauksen henkilökuntaa minä, lehtori Sari Kotonen ja sitten?

Moona: Opettaja Moona Eskonsipo.

Sari: Ja sit me on saatu vieraaks tänne Lehtiojan palvelukeskuksesta palveluesihenkilö Jaana Pulkkinen, tervetuloa.

Jaana: Kiitoksia.

Sari: Aiheena meillä tänään tässä podcastissa on hoiva-avustaja -koulutus ja hoiva-avustajan työ vanhusten tehostetussa palveluasumisessa. Ehkä siitä pääsääntöisesti puhutaan, ku meiän vieras sieltä on? Mä voisin oikeestaan ensimmäisenä Jaanalle sanoo kysymyksen, että minkälainen työnkuva teillä, hoiva-avustajalla on? Eli selitä se sillä tavalla, että ihminen ei vielä ole hoiva-avustajana, eikä oikein tiedä, että mitä se, minkälaista se työ vois olla, niin kerro, minkälaista siel Lehtiojan palvelukeskuksessa on?

Jaana: No lyhyestihän sitä kuvataan niin, että ne on avustavia hoitotyön tehtäviä, mutta sekin on vähän tämmönen venyvä käsite monelta osin, että.. Mutta että se ihminen saadaan hoidettua, nii siihehän liittyy ihan pelkän sen hoitamisen ja lääkehoidon tai muun lisäksi myös asioita, jotka vaan on aina joka paikassa tehtävä. Siihen liittyy ruokahuolto, meillä esimerkiks siihen kuuluu vaikkapa astioitten tiskaus tai ruoan esille laittaminen. Nyt en puhu siis mistään ruoanvalmistuksesta, mikä ei sekään oo mahoton, et seki voi olla jossain paikoissa ihan semmonen, mitä tehdään, mutta ei meillä. Tarvitaan ihan tällästä jokapäivästä roskien vientiä, pyykkihuolto. Pyykkihuoltoki voi olla monenlaista, et meillä se esimerkiks on sitä, että kerätään likaset vaatteet ja viedään niitä pyykkipusseja sinne, mistä pyykit lähtee pesuun, mut että joissain paikoin sekin voi olla ihan myös sitä pyykin pesemistä. Meillä se on ihan satunnaista. Sitten sellasta yleistä siistimistä, meillä siivous tulee ulkoa, se on ostettu ihan eri toimijalta, että varsinainen tämmönen huonesiivous ei sinänsä kuulu, mut semmonen ympäristön siistinä, viihtysänä pitäminen kyllä kuuluu. Ja sitten se, että olla sen hoitajan työpari, et se voi olla lähihoitaja tai sairaanhoitaja, mutta hoiva-avustaja on siinä mukana, tekee kyllä toki samantyyppisiä tehtäviä, auttaa asukasta ihan jokapäiväisissä tehtävissä. Siel on, mitä nyt jokainen ihminen tarvitsee, pesemistä, pukemista, avustusta siinä ruokailussa mahdollisesti taikka liikkumisessa, mutta varsinaisia tälläisiä sairaanhoidollisia tehtäviä tähän hoiva-avustajan työhön ei kuulu. Tässä lyhykäisesti.

Sari: No niin, kiitos ja ihanasti osait kertoo myöskin vähän sitä työnkuvaa muiltakin, muissa, muilta työnantajilta. Mitäs muuta eroa sit tähän lähihoitajakoulutukseen on verrattuna sitten... Taikka lähihoitajan työnkuvaan verrattuna hoiva-avustajan työnkuvaan?

Jaana: No tääki... Mä luulen, että... Ihan tarkkaa en osaa sanoo, mut uskon, että eri paikoissa tääki voi vähä vaihdella. Mutta nyt jos meillä ajatellaan, nii hoiva-avustaja ei tee esimerkiks hoidon suunnittelua siinä mielessä, että hän tämmöstä kokonaissuunnittelua ja semmosta omahoitajana toimimista siinä mielessä, et alotetaan siitä hoidon suunnittelusta, hoidon arvioinnista ja sitte siihen, miten... Siihen liittyy niin paljon kuitenkin meiän kuntosilla asukkailla, jotka ympärivuorokautises hoidossa on, niin myös sitä sairaanhoidollista puolta, että se ei oo siinä mielessä hoiva-avustajan tehtävä. Mutta osia tästä kyllä voi hoiva-

avustajallekin kuulua, ja niin meilläkin. Et ihan tää päivittäinen arviointi, eliikkä puhutaan siitä kirjaamisesta taikka... Mut et sitähan se juuri on, että katsotaan, et miten se meidän hoidon suunnitelma siellä toimii ja onnistuuko se, ja miten se asukas sen, miten hän siinä voi, ja onko ehkä sellasia asioita, mitä pitäis muuttaa siinä. Ja lähihoitaja myös omassa vuorossaan monesti on myös se semmonen, puhutaan vastaava hoitaja, eliikkä vastaa siitä vuoron toiminnasta isommallakin kuvalla, että ei vaan siitä omasta työstä tai oman työparinsa toiminnasta, vaan sit myös siitä, että siellä on riittävästi ihmisiä siinä nimenomaisessa vuorossa töissä. Taikka jos tulee joku yllättävä tilanne, joku akuutti tila, nii et miten siinä toimitaan, miten muutetaan sitä työjärjestystä tai työn suunnitelmaa ja... Et nää on sellasia, mitkä on sit lähihoitajan tehtäviä.

Sari: Kivalla tavalla kuvasit sitä, ihan jo melkein pääsin sinne teiän yksikköön tekemään töitä. Moona, miten opiskellaan hoiva-avustajaksi Salpauksessa?

Moona: Me puhutaan sellasesta työvaltasesta koulutuksesta. Se tarkoittaa käytännössä sitä, että opiskelijalla on keskimäärin yks viiva kaks koulupäivää per viikko ja sitte loppuaika ollaan työssäoppimassa juuri esimerkiksi tässä Jaanan yksikössä tai jossain muussa yksikössä. Yleensä hoiva-avustaja tosiaan työskentelee iäkkäiden ihmisten kanssa tai sitte kehitysvammaapuolella. Koulupäivien aikana tietysti on teoriaopintoja ja myös käytännön opintoja, mutta tietenki tällä alalla niin paljon jää opittavaksi myös sinne työpaikalle, et pääsee oikeesti harjoittelemaan niit käytännön työtehtäviä asukkaiden tai asiakkaiden kanssa. On mahdollista opiskella oppisopimuksella tai TE-toimiston kautta, jollon saa sitte rahallista tukea sieltä TE-toimiston kautta opintojen aikana. Ja hakeminen tapahtuu jatkuvan haun kautta, joka on siis nimensä mukaisesti koko ajan auki. Tai sit jos on kiinnostunu oppisopimuksesta, niin kannattaa rohkeasti lähteä kyselemään näistä eri yksiköistä sitä oppisopimusmahollisuutta. Joo, siinä oikeestaan ne pääkohdat.

Sari: Kysyisin Jaanalt seuraavaks, että kun sä oot siellä pitkän uran tehny opiskelijoiden parissa myöski ja nähny tätä hoiva-avustaja -koulutuksen kehittymistä, ja hoiva-avustajat kovasti varmasti teilläkin lisääntyny, niin ootko huomannu, että onko siel erityisiä tuen tarpeita hoiva-avustaja opiskelijoilla?

Jaana: Mä luulen, että hoiva-avustaja opiskelijoilla siinä, kun opiskelijoilla noin yleensäki, niin paljon riippuu niistä lähtökohdista, että minkälaisella koulupohjalla tai osaamisella lähetään sinne kouluun. Ja siitä sitten, että toisillahan ei oo mitään erityistä tuen tarvetta. He käy koulua ja käy ne harjoittelut siellä työpaikalla ja... Mut sitten voi olla myös niin, että siellä on omia haasteita vaikka teoritiedon omaksumisessa tai sitten ehkä sen käytäntö... Tai sen käytännön ja teoritiedon niin kun tän välin, et mikä merkitys sillä on, nii sen ymmärtämisessä ja ehkä huomaamisessa. Oma ryhmänsä on tietysti meillä paljon lisääntyny, ei alkujaan suomenkielisten opiskelijoitten, haasteet, siltä osin, että heilläkin ihan se itse oppiminen on näillä samoilla periaatteilla, mut sit se kielitaso tuo sinne sen oman haasteensa. Että varmaan ne opinnon, oppilaan ohjauksen ja tämmöset asiat tulee ihan enemmänkin siitä henkilöstä, ja ei niinkää siitä, että mitä ammattia hän siellä opiskelee.

Moona: Meillähan on tosi hyvät mahdollisuudet tukea opiskelijoita hyvin yksilöllisesti, ja aina ku se opiskelija alottaa sen opiskelun, nii pyritää tekemää se henkilökohtanen suunnitelma jokaiselle opiskelijalle. Keskimäärin tällä hetkellä nää hoiva-avustaja -opinnot kestää noin vuoden, mut tässäki on yksilöllist vaihtelua, et se voi olla vähän lyhyempi aika.

Joillain voi venyä sinne puoleentoistaki vuoteen ja näin, mutta ehkä se yksilöllisyys on just, mitä Jaanaki tossa kertoi.

Sari: Meil on joitaki hankkeita nyt käynnissä, niin kerrot sä, Moona, niistä vähän lisää?

Moona: Joo, meil on ollu nytten tuolta vuoden -22 loppupuolelta käynnissä tällänen hanke, kuin Hoiva-avustajia Päijät-Hämeeseen. Ja meil on rahoitus tällä hetkellä vuoden 2025 loppuun. Tätä rahottaa semmonen kuin Jotpa, ja se tarkoittaa Jatkuvan oppimisen ja työllisyyden palvelukeskusta. Tää rahoitus on antanu meille oppilaitoksena mahdollisuuden nimenomaan sille, että me ollaan pystytty tarjoamaan erilaisia tukimuotoja sekä täällä koululla että sitte sinne työpaikoille ja myöskin yksilöllisesti. Esimerkkinä nyt vaikka kielitukea, mitä ollaan voitu tarjota joko netin välityksellä siel työpaikalla, opiskelijat on voinu varata tälläsee erikseen ajan. Tai sitten jos on ollut pitkä aika viimeisistä opinnoista, niin voi olla, et opiskelija on tarvinnu paljon apua digitaalisiin opiskelun aikana. Täs pari esimerkkiä, mitä se on ollu. Ihan lyhyesti vielä, et mikä hankkeen keskeinen tavoite on, niin lisätä sitä tän alan positiivista mielikuvaa. Ollaan paljon oltu tapahtumissa ja kerrottu tästä koulutuksesta, eli tietysti semmonen suuri tavoite on ollu vastata Päijät-Hämeen alueen työvoimapulaan. Ja sit meil on ollu jo aikasemmin ELMA-hanke käynnissä, mutta nyt viime vuoden loppupuolella alkoi ELMA kaks piste nolla -hanke, ja myös tämä hanke liittyy erityisesti muunkielisten tukemiseen ja siinä kehitetään erilaisia tukimalleja sitte kentälle. Et tälläisiä hankkeita tällä hetkellä. Mitä sä, Jaana, ajattelisit sit siitä, et miten tää esimerkiksi Jotpa-hankkeen tuki, on näkyny siellä teillä työpaikalla?

Jaana: No se ei välttämättä ehkä meillä siellä niinkään näy, siellä työpaikalla. Et se on enemmän aina, ku puhuttiin, et se on siitä, aina siitä yksilöstä, siitä opiskelijasta kiinni, ja monesti, niin enemmänkin kuitenkin vielä on niin, että se tuki tulee muualla kun siellä työpaikalla. Tää on tietysti yks asia, mihin ehkä toivois muutosta, koska se oppiminenki aika isolta osin tulee nykyään työpaikalla, että se tukikin tulis sinne. Ja ehkä voitais tavallaan siinäkin ehkä yhdistää voimiakin myös aina sen ohjaajan ja opettajan kanssa. Mutta tiedän esimerkiksi, että paljon on ollu tarjolla tätä kielikoulutusta, mutta syystä tai toisesta opiskelijat ei oo siihen kuitenkaa hakeutuneet.

Moona: Toivotaan, että vielä enemmän jatkossa voidaan näiden hankkeidenkin avulla näihin asioihin vaikuttaa.

Sari: Kuuntelijoista, jotka ei vielä tiedä tästä hoitotyöstä tai hoivatyöstä, niin saattaa joskus sit jännittää se, että minkälaista se on sitten, asiakkaan kohtaaminen, tai jos nyt puhutaan ikäihmisistä, niin minkälaista se työskentely siellä teidän yksiköissä on. Niin minkälaista tukee opiskelija saa teidän ohjaajilta, elikkä teidän lähihoitajilta, ja tietysti hoiva-avustajilta myös?

Jaana: No meillähän on, jokaiselle opiskelijalle on nimetty ohjaaja, mutta kun tässäkin nyt puhutaan tälläisestä pitkästä jaksosta ja työvaltasesta oppimisesta, nii ihan sellasta, että se opiskelija aina olisi sen oman ohjaajan kanssa, niin ei pysty kolmivuorotyössä kukaan lupaamaan. Mutta toisaalta sit ku puhutaan, et on puol vuotta, vuosikin, se opiskelu-aika, niin ehkä ei se ole niin tarpeenkaan. Enemmän se, että siel on joku, joka katsoo, että ne opinnot sujuu ja joku, jonka kanssa käydä niitä läpi ja johon siinä turvata. Et yks osahan sen työn oppimista on myös se, että oppii työskentelemään erilaisissa työryhmissä. Et menee varmasti, sanotaan ensimmäiset kolme viikkoa niin, et aina kun tuut töihin, niin siel on erilainen työryhmä, mihin kuulut. Että vaikka siel on jo muutama tuttu henkilö, niin

kuitenki... Niin tää on yks osa sitä, miten se työ tehdään. Sitten tietysti se, että itse asukkaat, niin esimerkiks mun yksikössä on 41 asukaspaikkaa, ja kun siihen tulee opiskelija tai työntekijä, uus, nii eihän hän tutustu kerralla 41 asukkaaseen, vaan alotetaan yleensä pienemmästä joukosta, vaikka yhdestä ryhmäkodista ja siellä ihmisistä ja tutustutaan, ja se on osa sitten sitä, päivän sitä, miten se työpäivä tai työvuoro koostuu. Ja sit se oma työryhmä.

Sari: Jos kuuntelijoissa on hoitotyöntekijöitä, ja ehkä olette myös opiskelijoita ohjannu, niin tähän kohtaan voisni kertoa, että myös tukea ja koulutusta täällä Salpauksessa saa siihen työpaikkaohjaajuuteen. Meil on nyt esimerkkinä 18 päivä huhtikuuta, niin tulossa hoiva-avustajien työpaikkaohjaajille ja esihenkilöille tällänen yhteinen iltapäivä. Ja sitte Salpauksen sivuilta löytyy eri mittasia koulutuksia, Onnistu työpaikkaohjaajana -koulutuksia, sekä sit vähän pitempi, tällänen ku Työpaikkaohjaajaksi valmentautuminen, se on viis osaamispistettä. Ja sitten on ihan, jos asia oikein kovasti kiinnostaa, niin 60 osaamispisteen mittainen taikka määräinen perehdyttäminen ja työn opastaminen, elikkä tähänkin koulutusta on saatavilla.

Moona: Jaana, minkälainen se kielitaitovaatimus, ja ehkä vielä siit kielitaidostakin ylipäättänsä lisää? Tietenki me ollaan oppilaitoksena asetettu se tietty taso sille kielitaidolle, mutta miten kuvaisit tavallaan sieltä arjen näkökulmasta sitä kielitaitovaatimusta, jos meil on kuuntelijoina semmosia henkilöitä, joita tää ala kovasti kiinnostais, mutta suomen kielessä on ehkä vielä semmosta kehittymisen tarvetta?

Jaana: No kun puhutaan hoiva-avustajan työstä, niin kuitenkin tarvitaan jo... Tietenki, kun osaa oikein verrata sitä, mihin tasoon, mutta kuitenkin varsin hyvä kielitaito ja siltä osin, että kun puhun näistä työryhmistä, niin ensinnäkin, että pystyy toimimaan tämmösen työryhmän jäsenenä. Se tarkoittaa sitä, että kun keskustellaan tai puhellaan, on vaikka työhohjeita tai muuta, niin että ne ymmärtää. Sitä en sano, tottahan kysyä saa ja tarkentaa ja kysyä uudelleen, mutta kuitenkin noin lähtökohtasesti, et ainakin tämmösen normaalin kielen ja sanonnat ymmärtää. Myös sitten asukkaiden kanssa pitää pystyä toimimaan, että semmosta joka arkipäivän kieltä näissä tilanteissa, missä toimitaan siellä ihmisen kotona, ja myös siltä osin, ettei pelkät sanat ihan riitä, et se pitää myös osata niin sanoa, että se ihminen kokee sen kehotuksen kehotuksena, ei käskynä tai muuta tän tyyppistä. Pitää myös pystyä lyhyitä tekstejä lukemaan, ymmärtämään myös semmosii hoitoalan tekstejä ja kieltä. Meillä kirjaaminen on tietysti ihan oma lukunsa ja siitä riittäis varmaan yhen ohjelman aiheeks, mutta kun toivotaan sitä, että ihmisen arkipäivästä ja ihmisen voinnista, jaksamisesta, kirjataan kuvaavasti, nii se on enemmän kun vaan sitä, että on pesty tai on syötetty. Et se ei oo oikeestaan meillä sellasta kirjaamista, mikä riittäis mihinkään, vaan tarvitaan sitä myös siltä osin laajempaa. Mut nää kaikki on sellasia opittavia asioita ja näitä, näissä voi harjaantua, ja meil on myös hyviä kieliohjelmia, millä voi hoitotyön sanastoa opetalla, ja paljon oppii myös muilta sitä, et miten kuvataan jotakin tiettyä asiaa. Että tavallaan siinä kohtaa puhutaan sitten samaa kieltä, että kun kuvataan jotakin ja saadaan se sama mielikuva sieltä aikaseks. Että enemmän kun se semmonen kirjottamisen taikka semmosen, et voi sanoa, että vaan jotakuinkin nyt tämän käsitän, mitä tässä lukee, vaan et enemmän, miten ihmisten kanssa puhutaan, sitä kieltä tarvitaan.

Sari: Mitä muita ominaisuuksia sä toivosit teille tulevilta hoiva-avustajilta?

Jaana: Varmaan kaikessa hoitoalan työssä, niin lähtökohtana on se henkilö. Minkälainen ihminen hän on ja miten hän siihen hoitamiseen suhtautuu. Se, että vaik ois miten täydellinen suomen kieli ja osais kaikki kirjauksen salat ja kaikki mahdolliset, mutta kysymys on kuitenkin aina viime kädessä siitä ihmisen kohtaamisesta ja myös siitä, että oikeesti on ees pieni kipinä sille alalle, ettei lähde sitten opiskelemaan vaan, että kun sinne nyt sattu pääsemään. Että tää aina, oli se sitte rekrytointitilanne taikka opiskelijan arviointi tai joku muu, nii kyllä se loppujen lopuks aina siihen henkilöön keskittyy ja sen henkilön niihin ominaisuuksiin. Siel on tietysti niitä yhteistyötaitoja, ihan tämmönen vanhanaikanen ystävällisyys ja välittäminen. Ja vaikka hyvä laki on jo ja mitotukset on kunnossa, mutta tietynlainen ahkeruuskin myös siinä, että sitä, siinä työssä menestyy ja saa aikaseks sen päivän aikana niin, että kaiikki ne, jota omalla vastuulla on, saa hoidettua. Mutta se kohtaaminen on kuitenkin se ensimmäinen asia ja se, että minkälainen... Kun joudutaan tekemään työtä siis ihan kirjaimellisesti rinta rinnan ja toisessa kiinni jopa, niin sil on aika iso merkitys, että millanen se työkaverikin on. Et nää on varmaan... Itse ainakin aattelen, että myös rekrytointitilanteessa, niin kyl se ihminen on aina se ensimmäinen, jota katsotaan ja arvioidaan, sitte vasta tulee koulumenestys ja todistuksen numerot.

Sari: Elokuusta -24 alkaen, niin hoiva-avustaja -koulutus tulee hieman muuttumaan. Nyt tällä hetkellä koulutus sisältää kaks tutkinnon osaa ja ensi syksyst lähtien, nii siel onki sitten kolme tutkinnon osaa, ja opiskeluaika tulee pitenemään ehkä sinne puoleentoista vuoteen ihan jopa. Toki se on aina yksilöllistä, se opintojen eteneminen. Mutta minkälaista ajatusta tää, Jaana, sussa herättää?

Jaana: Täs on varmaan semmonen paikka, mis joudutaan miettimään, että mikä se hoiva-avustajan rooli ja tehtävä on. Mut että samalla kun aatellaan tämmösessä hoitamisessa yhden ammattiryhmän roolia, niin joudutaan aattelee samalla muutaki, että jos ajan myötä hoiva-avustajan tehtävän sisältä taikka ne edelleyt asiat taikka vaatimukset nousee, niin kyllä se vaikuttaa myös siihen lähihoitajan tehtävään, että mikä se lähihoitajan rooli sitte on ja mitä hän tekee, ja se, tää on nähty monessa paikassa jo aikasemmin tän sairaanhoitajuuden ja lähihoitajuudenki suhteen, et se vaikuttaa kaikkiin niihin.

Moona: Voiko ehkä olla sitte tulevaisuudessa, että tavallaan sen määrän, mitä lähihoitajia ja hoiva-avustajia työskentelee missäkin yksikössä, nii ehkä se suhdanne voi olla, et se muuttuu hieman tän uudistuneen koulutuksen jälkeen?

Jaana: No kyllä varmaan, ihan näen sen mahdollisena. Ja jos aatellaan muita maita, vaikka... Eihän tarvi varmaan ku Ruotsissa katsoa, mikä on tilanne, taikka Englannissa, ja mietitään, että eihän meilläkään jatkossa voi siis koko ikäluokka hakea lähihoitajaks, vaan siel on muitaki ammatteja nuorilla monesti mielessä. Niin meiän täytyy sillä määrällä, mikä meillä on, nii jotenkuten pärjätä. Että vaikka saatais sitten maahanmuuton kautta siihen apua, ja sit mieltä se, et miten se hoito kuitenkin tehdään niin, että se on hyvää ja se on riittävän myös, hoidollista ja... Että kysymys on varmaan juuri siitä, että kuka tekee mitäkin ja minkälaisessa roolissa ja niin, et ammattien ne sisällöt, mitä me on... Pitkään totuttiin pitämään, et ne on kiveen hakattu, eikä ne koskaan muutu, niin kyllä ne muuttuu.

Moona: Vaikuttaa siltä, että se hoiva-avustajan työ on todella tärkeää ja varmasti se rooli vielä muuttuu entistä tärkeemmäksi jatkossa?

Jaana: Kyllä, joo, ilman muuta. Ja jos aattelee, et miten vaikkapa meillä nyt täällä Lahdessa, Lahden alueella ja... Niin täst ei todella kauaa oo, ku meillä ei ollu vielä hoiva-avustajia rekrytoitu ollenkaan ja nyt sitten se, että määrä on jo ihan niin kun merkittävä, ja se panos siinä työssä on merkittävä, että kehitys on ollu tosi nopeaa ja niin sen tietysti täytyy ollakin, koska ikäihmisten määrä koko ajan lisääntyy hyvin nopealla tahdilla ja sitten tietysti... nii heille täytyy löytyä ne hyvän hoidon tekijät sieltä.

Moona: Vaikka yhteiskunnan tasolla käydään paljon keskustelua tästä sosiaali- ja terveysalan tilanteesta ja mietitään, et mistä me saadaan paljo tulevaisuudes tekijöitä alalle, niin oma mielipide kuitenkin on, että tuntuu siltä, että ala on todella semmonen vetovoimanen ja toivottavast se vetovoima koko ajan lisääntyy jatkossa.

Jaana: Niin, sehän monesti monessakin kohtaa unohtuu sanoo, että sehän on hirmuisen kivaa työtä, ja vaikka tehdään yhdessä ja työryhmässä, niin monelta osin työpäivähän on varsin vapaa, kun aatellaan jotain, vaikkapa nyt opettajan työtä, missä täytyy tietyt kuviot tehdä päivän aikana ja mennä, mutta... Ja sit se, että miten paljon jokaisella ammattiryhmällä on mahdollisuus itse suunnitella sitä päivän kulkua ja tälläisiä ei oo joka ammatissa ja joka alalla tarjolla, mut meilläpä on.

Sari: Kyllä, eli luottavaisin mielin mennään tulevaisuutta kohti. Kiitos oikein kovasti, Jaana, kun tulit tänne meille vieraaksi, ja oli mukava jutella teidän kanssa.

Jaana: Kiitoksia.

Moona: Kiitos.

Salpaus, ole hyvä.